

afgøre denne Sag ved et Andragende, thi den har vidtrækkende Følger. Ærede Medlemmer og ogsaa den ærede Ordfører ville mindes, at naar vi tidligere sade i Finansudvalget og bevilgede Tilskud til saadanne Enkers Børn, Opdragelseshjælp til Børnene, vare vi kede af, at vi ikke havde fastere Regler derfor, end vi havde. Det lykkedes da i 1895 at enes med Ministeren om den Sag, idet vi fik en Lov om Tillæg til Lov af 9de April 1851 og 20de November 1876 om militære Underklassers Pensionering, og i denne Lov blev det slaæet fast, at saadanne Børn skulde have en Pengehjælp af Statskassen paa 36 Kr. aarlig for hver. Nu siger den ærede Ordfører, at han selvfølgelig ikke vil være med til at forhøje vedkommende Enkers Pension, thi Mindretallet vil ikke ved en Forhøjelse af Pensionen bryde Pensionslovens Bestemmelser, men hvad Mindretallet her foreslaar, er en Forandring af den anden Lovs Bestemmelser, nemlig den Lov, jeg nylig har omtalt, og hvis Bestemmelser herved forandres paa det Punkt, at Opdragelseshjælpen til Børnene skal være 36 Kr. Det er jo muligt, at Tinget vil gaa med til at faa disse Bestemmelser forandrede saaledes, at der gives et højere Tilskud til Børn af Underbefalingsmænd i Hæren, og saa er Sagen klar nok, men en Vedtagelse af en forhøjet Børneunderstøttelse ved et saadant Andragende, fordi man føler Medynk med vedkommende Enke, vil let medføre, at man kommer til at gøre det over hele Linien for dog at faa nogen Retfærdighed i Sagen. Jeg for mit Vedkommende vil ikke gaa med dertil, og jeg har derfor villet sige disse Par Ord, for at det høje Ting kan gøre sig det klart, at naar man vedtager dette Andragende, vil det konsekvent føre til, at man maa bevilge alle lignende Andragender, og det vilde da være rigtigere at vedtage en Lov, som satte Understøttelsen til disse Børn op til 40, 50, 60 Kr., eller hvor højt man nu vil gaa. Det er min Besvarelse af, hvorfor jeg ikke er Medlem af det Mindretal, som gør Indstilling om denne Sag.

K. M. Klausen: Jeg vil i Modsætning til den sidste ærede Taler tillade mig at anbefale dette Andragende, for det første, fordi der her foreligger et Tilfælde, hvor en stakkels Kone sidder som Enke med en meget stor Børneflokk og har uhyre vanskeligt ved at kunne klare sig, hvorfor jeg synes der er Grund til at komme denne Enke til Hjælp, og naar tilmed den højt-ærede Minister er villig til at modtage en

Henvisning herom, synes jeg ogsaa, at vi meget godt fra Folketingets Side kunne gaa med dertil. Men dernæst er der ogsaa en anden Grund, hvorfor jeg meget gerne vil være med til at yde disse Børn en større Understøttelse, nemlig den, at de Børneunderstøttelser, vi yde paa Finansloven, ere overordentlige smaa. De kunne være ret gode og store for de Børn, hvis Fædre have staaet i højere Stillinger i Staten. For deres Vedkommende er man ikke bange for at yde Understøttelser paa op mod 100 Kr. aarlig til hvert Barn, ja endogsaa derover. Men for alle underordnede Funktionærer ere disse Understøttelser overordentlig smaa. Der er mange Enker, der sidde med flere Børn og ikke faa mere end 20 Kr. pr. Barn. Underofficersenker faa 36 Kr. Jeg skulde ikke have noget imod, at man forhøjede disse Understøttelser, og det vil ogsaa være bekendt, at jeg paa Finansloven har stillet Forslag om at gaa til 60 Kr. aarlig pr. Barn. Af disse Grunde kan jeg fuldt ud anbefale at stemme for dette Andragendes Henvisning til Ministeren.

Ordføreren (Busk): Jeg beklager ogsaa meget, at vi ikke have vor Formand i Finansudvalget med i denne Sag. Jeg kan saa godt forstaa hans Grunde, som han ogsaa har anført i Finansudvalget. Jeg kunde ogsaa godt være enig med ham. Jeg vilde ogsaa nødig være med til Andragender eller paa anden Maade ved et Pennestrøg i et Udvalg at gøre en bestaaende Lov overflødig eller ændre den, hvis jeg ikke havde den Overbevisning, at den paagældende Lov ikke var, som den skulde og burde være. Og deri maa jeg rigtig nok være enig med den sidste ærede Taler, at jeg ikke skulde have noget mod, at Lovbestemmelsen om de 36 Kr. blev forandret. Thi det er for lidt, naar en stakkels Enke med 6 Børn, hvoraf den mindste, som sagt, er to Aar, kun faar 36 Kr. til hvert Barn. Det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) har Ret i at sige: Saa lad os forhøje dette Tal og ændre denne Lov; det vilde der være Mening i. Jeg indrømmer, at det ærede Medlem kan have formelt Ret deri, men han har mange, mange Gange i den Række af Aar, han har været Formand for Finansudvalget, været med til at lade Humaniteten løbe af med os og give Understøttelser baade til Børn og andre i alt Fald til voksne, skønt vi godt have vidst, at vi gik videre, end Loven egentlig hjemlede. Her gaa vi videre, fordi vi have den